

La rateta i el formatge

En un poblet alegre i ple de colors, entre camps de blat i arbres florits, hi vivia una petita rateta anomenada Xinxeta. Era menuda, de bigotis arrissats i amb uns ullets vius i brillants.

Un bon dia, mentre passejava prop del mercat del poble, va sentir uns pagesos que deien:

—Sabeu que hi ha un formatge màgic amagat al graner vell? Es diu el Formatge de la Saviesa i qui en mengi esdevindrà molt intel·ligent!

En sentir això, la Xinxeta va saltar d’alegria.

—Si aconsegueixo aquest formatge, seré la rateta més llesta del bosc! —va pensar.

Però el camí fins al graner no era gens fàcil. Per arribar-hi, calia creuar el prat dels gats dormilegues, passar pel pont dels corbs tafaners i esquivar els ratolins golafres que també en volien un tros.

La Xinxeta, molt decidida, va començar l’aventura.

Primer, va caminar de puntetes pel prat dels gats dormilegues. Tot anava bé fins que una fulla cruixí sota la seva poteta… Marrameu! Un

gat va obrir un ull. Però la Xinxeta, astuta, va rodolar com una bola i es va amagar darrere un bolet.

Després, va arribar al pont dels corbs tafaners.

—On vas, rateta? —li van preguntar amb veu greu.

—A buscar el formatge màgic! —va respondre.

Els corbs, riallers, li van dir:

—El més savi no és qui té més formatge, sinó qui sap compartir-lo.

La Xinxeta no va entendre gaire la frase, però va continuar el seu camí.

Quan finalment va arribar al graner vell, va trobar el Formatge de la Saviesa. Feia una olor deliciosa! Però just quan estava a punt de mossegar-lo… va veure molts altres ratolins famolencs que també havien fet el viatge.

La Xinxeta va recordar les paraules dels corbs i, en comptes de menjar-se el formatge tota sola, va decidir compartir-lo amb els altres.

I sabeu què va passar? Tots van descobrir que la veritable saviesa no era menjar-se el formatge màgic, sinó ajudar els altres i fer amics pel camí!

Des d’aquell dia, la Xinxeta ja no volia ser la més llesta, sinó la més generosa i feliç.